SPORTURI TEHNICO-APLICATIVE

În județul Argeș CONCURSURI AUTOMOBILISTICE DE BUN NIVEL

Județul Argeș — locul de naștere al autoturismului românesc „Dacia" — a găzduit două interesante concursuri automobilistice, **etape în campionatele republicane de viteză în coastă și viteză pe circuit.** Pe scurt, iată cîteva amănunte și rezultate de la cele două întreceri.

Cursa de viteză în coastă, desfășurată pe serpentinele ce duc spre **Barajul Vidraru,** a avut la start un **număr mare de concurenți — 90** (23 începători) — care s-au întrecut pe o porțiune de șosea (în serpentină, cu trecere prin 3 tuneluri) lungă de 5,5 km. Plecarea a fost dată la Cătățineni, iar sosirea a avut loc sus, la baraj. Rezultate : grupa „N" (începători) — **1. Gh. Preoteasa,** 2. A. Ionescu, 3. C. Bibiri (toți I.D.M.S. București) ; gr. „A 1" — **1. V. Obrejan** (I.A. Dacia), 2. C. Ciucă (Dacia), 3. S. Dinu (ACR Pitești) ; gr. „A 2" — **1. V. Nicoară,** 2. C. Zărnescu, 3. Șt. Iancovici (toți Dacia Pitești) ; gr. „C" — **1. N. Grigoraș** (Dacia), 2. W. Hirschvogel (CSM Reșița), 3. L. Balint (Dacia) ; gr. „B 8" — **1. C. Gherghel** (CSM Reșița), 2. T. Ciurciu (Progresul Reșița), 3. E. Peteanu (CSM Reșița) ; Echipe : **1. I.A. Dacia Pitești,** 2. CSM Reșița, 3. I.D.M.S. București.

Al doilea **concurs — de viteză pe circuit** (2,5 km × 20) — s-a disputat pe străzile municipiului **Pitești,** fiind urmărit, așa cum era de așteptat, **de un foarte mare număr** de spectatori aflați pe marginea traseului. La start au fost **68 de alergători,** dintre care 16 începători. Mai slabă a fost, aici, participarea echipelor, din rîndul cărora s-a clasat doar una singură : **I.A. Dacia.** Rezultate : gr. „N" — **1. C. Bibiri,** 2. G. Preoteasa, 3. T. Gheorghe (toți I.D.M.S. București) ; gr. „A 1" — **1. C. Ciucă,** 2. V. Obrejan, 3. H. Andronic (ITB) ; gr. „A 2" — **1. Șt. Iancovici,** 2. C. Zărnescu, 3. B. Ursu (INMT București) ; gr. „C" — **1. N. Grigoraș,** 2. C. Motoc (Politehnica București), 3. I. Sporea (I.D.M.S.).

Alergătorul N. Grigoraș a intrat definitiv în posesia **Cupei memoriale „Olteanu-Vezeanu",** pe care a cîștigat-o trei ani consecutiv ('81, '82, '83)). În ambele întreceri au fost prezenți, în afară de concurs, doi oaspeți din R. P. Bulgaria, cu mașini (gr. „B 8"), foarte bine pregătite, care au contribuit la ridicarea nivelului spectacolului sportiv : **S. Kazakov** și **P. Dascalev.**

Ilie FEȚEANU, coresp.

LA TURNUL DE PARAȘUTISM DIN CAPITALĂ, ELEVII AU LUAT BREVETUL

Zilele trecute, la turnul de parașutism din Parcul „23 August", s-au derulat secvențele unui spectacol care se repetă, din an în an, tot mai entuziast, mai atractiv pentru publicul bucureștean, îndeosebi pentru tineret : prima serie de tineri în uniformă de culoarea cerului a formațiunilor de pregătire „Pentru apărarea patriei" a susținut examenul de brevetare ca parașutiști de turn, printr-un atractiv și disputat concurs. Cei peste 100 de sportivi veniți din întreaga țară au executat, în cele zece zile de tabără (organizată de C.C. al U.T.C.), peste 500 de lansări ghidate, iar cei mai înzestrați dintre ei au trecut la salturi declanșate, cu aterizare la punct fix. Instructorii au executat cu elevii lor nu numai programul sportiv propriu-zis, ci au predat și lecții de cultivare a patriotismului și cunoașterea frumoaselor tradiții ale aeronauticii românești. După cele două manșe de concurs, pe primele locuri în clasamentul alcătuit s-au situat **Liliana Mihaiu** (Prahova), la fete, și **Vasile Chirilă** (Caraș-Severin), la băieți. **„Sînt fericită că am făcut primul pas spre realizarea unui îndrăznet vis : de a ajunge aviatoare"** — ne-a declarat cu emoție Liliana Mihaiu. La turn au și sosit elevii din... seria a doua. Activitatea va continua non-stop toată vacanța mare. **(V.T-M)**

La YO4KRH, din Măcin E VACANȚĂ, DECI RADIOAMATORII AU MULT DE LUCRU

Măcin, oraș mic dar frumos, în plină dezvoltare, evidentă în noile construcții de locuințe și unități economice, în viața oamenilor. Între două gale de box cu tribunele pline, ne interesăm ce alte discipline mai îndrăgește tineretul. „Radioamatorismul" ni se răspunde și ni se propune să mergem peste drum, la Casa pionierilor și șoimilor patriei. Ieșim în stradă și atenția ne este atrasă de muzica de dans și luminile multicolore care străbat prin ușile larg deschise ale „Discotecii". Să găsim, oare, tineri la cercurile tehnico-aplicative ale „Casei" ? Găsim, nu pentru că radioamatorilor nu le place dansul, dar pasiunea pentru sportul undelor este mai mare.

În sala rezervată, cîțiva radioamatori de toate vîrstele trebăluiesc la construcțiile lor, trăgînd cu urechea la stația de radio, la care tocmai se transmite emisia „QTC", prin care Radioclubul central „vorbește" cu cele locale. Apelul adresat de operatoare unor stații rămîne fără răspuns. E vară, e teribil de cald... Dacă i-ar chema pe cei din Măcin, i-ar găsi la post.

Facem cunoștință cu pionierul... activității de radio de la Măcin, strungarul **Constantin Udrea,** (YO4ZF), autorizat în 1962, care a pus și pune umărul la instruirea copiilor și tinerilor în acest frumos și util sport, ca și prietenul său, lăcătușul mecanic **Stan Stelian** (YO4BUA), care își pregătește și fiul, Daniel Stan, pe care îl găsim meșterind la un panou electronic. Casa pionierilor și șoimilor patriei are stația sa (YO4KRH). Peste 250 de copii se inițiază în tainele acestui sport, baza constituind-o radiogoniometria. **Ion Șerban** (YO4DCZ), instructorul, ajutat de radioamatorii mai vîrstnici și de **Iordan Tăușan** (YO4KAH), secretarul asociației Voința Măcin, au mult de lucru. Iată, numai în această vacanță, au trimis la tabăra județeană de creație tehnică, de la Cocoșu, **25 de copii,** iar la sfîrșitul lui august vor trimite doi reprezentanți, pe **Daniel Stan** și **Ionel Rusu,** cu construcțiile lor, la tabăra națională de la Năvodari. Dar asta nu e totul, fiindcă la 19 august un echipaj de 6 copii, stabilit printr-un concurs de selecție, va merge la tabăra națională de radiogoniometrie de la Nucșoara (Argeș) cu aparatura de concurs și căutînd să arate că la Măcin se muncește serios.

Din toamnă, se va trece intens la activitatea în UUS și RTTI. S-a mai făcut ceva și pînă acum, în recepție, dar se dorește saltul la emisie, în intenția conducerii cercului fiind și obținerea de autorizații pentru cei mai buni cursanți. În același scop, un loc important îl va avea și cursul de radiotelegrafie.

E vacanță, deci radioamatorii au mult de lucru...

Mircea COSTEA

CHIAR DACĂ „URSITOARELE" AU FOST VITREGE...

Sublinieri

Destinul a fost cumplit de crud cu **Nicolae Popcov.** La vîrsta de 2 ani și jumătate s-a îmbolnăvit de paralizie infantilă, „maladie-coșmar" pentru toți părinții pînă cînd a fost descoperit vaccinul antipoliomelitic și acest groaznic flagel a fost eradicat și în țara noastră. Dar drama lui N oae Popcov se petrecuse cînd vaccinul încă nu exista, în 1951, și după ce a zăcut mult pe un pat de spital, a scăpat din fericire cu viață dar cu sechele grele : piciorul stîng mai scurt cu 8 centimetri decît cel drept, mîna stîngă deformată. O copilărie tristă, în cîrjă, fără joacă, o adolescență întunecată, apăsată de complexele handicapaților. I s-a spus că ar trebui operat. Cică la Paris. Părinții ar fi avut posibilitatea unui asemenea efort material. Dar au avut o încredere mai mare în școala românească de ortopedie. Și nu s-au înșelat. Au urmat două intervenții chirugicale grele, ultima în 1973, la „Brîncovenesc", făcută de excelentul chirurg **Dinu Antonescu.** Apoi, 6 luni în aparat gipsat !

— De acum încolo, Nicușoare — i-a spus doctorul **— misiunea noastră, a medicilor, s-a încheiat. Restul depinde de tine. Apucă-te de sport !**

— De sport ? ?

— Da, de sport, de alergare...

Tehnician chimist la Institutul politehnic, Nicolae Popcov se înscrie în clubul „Olimpia" din București, apoi trece la „Voința", unde instructoarea **Adriana Bocan** oficiază un act de mare noblețe sufletească ocupîndu-se, cu pasiune și multă pricepere, de recuperarea handicapaților. Nicolae Popcov aleargă primul tur de pistă în **1979, cu mari eforturi dar și cu dureri aproape insuportabile** (piciorul stîng ajunsese doar cu **2,8 centimetri mai scurt și deficiența se corecta destul de bine** cu o simplă taloneță). Apoi două, apoi trei tururi de pistă... Pînă cînd a ajuns la **25 ! O cursă de 10 000 de metri !** Se antrenează cîte o oră, de trei ori pe săptămînă. La 35 de ani.

Anul acesta, la 21 mai, pe „23 August", într-un concurs demonstrativ, fuge 3 000 de metri, în 12:27,0 — timp excelent chiar și pentru un... fotbalist la „testul Cooper". A doua zi ia startul — hors-concours — la un cros al veteranilor (8 000 de metri), iar la 28 mai, în „Crosul Litoralului", la Mamaia, fuge 5 500 de metri în 26 de minute și o secundă. **„Nu cumva să omiteți această secundă, țin foarte mult la ea** — îmi spune Popcov. Apoi continuă : **Prin sport, prin perseverență și prin voință, handicapații pot aborda o viață ca și normală. Eu datorez recunoștință multor oameni dar, în primul rînd, datorez recunoștință sportului. Am avut „ursitoare" vitrege. Dar le-am biruit !"**

Avînd același drum, plecăm împreună de la redacție, spre stația lui „135". Îi spun : **„Hei, Nicule, mergi mai încet, nu vezi că am început să gîfîi !...**

Valeriu CHIOSE

„AM MUNCIT FOARTE MULT, DE COPIL, CA SĂ PAR MAI TÎRZIU... FOARTE TALENTAT"

De vorbă cu unul dintre cei mai mari fotbaliști ai lumii

...August 1979. Franz Beckenbauer este component al echipei Cosmos, din New York. Unul dintre cei mai celebri jucători vest-germani ai tuturor timpurilor, poreclit în țara sa ba „kaizerul", ba „prințul", a venit la această „zgomotoasă" echipă newyorkeză.

O zi călduroasă, foarte călduroasă, umedă și sufocantă de august. Pe unul dintre terenurile echipei Cosmos, un jucător aleargă și se antrenează de unul singur. Fără nici un tehnician lîngă el, fără nici un spectator...

Aflîndu-mă la New York, în drum spre Universiada din Mexic, am profitat de ocazie să vizitez renumita arenă Cosmos, despre care auzisem atîtea lucruri. Sosit la fața locului, mare mi-a fost surpriza să dau tocmai peste Beckenbauer, și încă într-o ipostază cu totul singulară. Cu tricoul muiat de transpirație (transpirai și fără să faci nici o mișcare, d-apoi alergînd, cum l-am văzut alergînd pe el), Beckenbauer se apropie la un moment dat de marginea terenului. **Nu mă cunoștea, nu mă văzuse în viața lui. M-am încumetat să-l abordez.**

— Ați vrea să-mi răspundeți acum, cînd nu ne deranjează mulțimea obișnuită a fotbalului, cînd nu ne deranjează de fapt nimeni, la cîteva chestiuni? — l-am întrebat pe vestitul jucător.

— Cu plăcere. M-a omorît căldura asta!

— Nu vreți să ne retragem puțin undeva la umbră ?

— Asta nu. Pentru că nu mi-am terminat „porția de lucru".

— Dar nu este nimeni care să vă oblige s-o terminați...

— Aici greșiți. Sînt eu ! Eu mă oblig să-mi fac lucrul așa cum trebuie.

— Vă antrenați adeseori singur ?

— Da. Simt nevoia. În afara antrenamentelor cu echipa mea, am simțit de multe ori nevoia să lucrez singur, pînă mi-am dat seama că sînt în plenitudinea mijloacelor mele. Sau, mă rog, în condiție bună de joc...

— Pentru un fotbalist cu succesele dumneavoastră, cunoscute în întreaga lume, succese în campionatele mondiale, în cupele europene, cu Bayern, păreți surprinzător de modest...

— Ați vrea să mint ? Să spun lucruri mari, care plac de regulă gazetarilor ?

— Să știți că și modestia place gazetarilor, mai ales cînd vine de la Beckenbauer...

— Mulțumesc. Aflați însă că nu sînt chiar un om modest. Sînt doar sincer. Cu mine, cu lumea...

Secretul lui BECKENBAUER

— Sinceritatea dumneavoastră este o mare invitație pentru un reporter...

— Vă ascult.

— Prin ce credeți că ați reușit în fotbal, prin ce credeți că ați urcat în vîrful fotbalului, prin talent, prin muncă ? Sînteți unul dintre cei mai tehnici fotbaliști ai lumii...

— ...Iar tehnica mea vine de la talent, asta vreți să spuneți, nu ? Cred că am să vă dezamăgesc prin răspunsul meu. Să știți că am muncit foarte mult, de copil, ca să par mai tîrziu... foarte talentat. Am muncit cu echipa, și singur, ca și acum. Am muncit pe ploaie, pe zăpadă, pe gheață, pe arșiță, cum este azi. Am avut, cred, și unele însușiri potrivite pentru fotbal, altfel nu m-ar fi băgat în seamă antrenorii, dar prima mea calitate a fost munca. Sună cam obișnuit, știu, îmi cer scuze (n.a. — și rîde...), dar nu am ce să fac. Asta a fost realitatea. Munca m-a făcut... Beckenbauer în fotbal. De fapt, cred că munca a făcut marea majoritate a fotbaliștilor cu nume. Știți ce mult a muncit marele Pele ? Și era Pele, simțea mingea și jocul ca nimeni altul. E adevărat însă că unii muncesc mai mult, alții mai puțin, după cum este la fel de adevărat că pentru unii munca este mai ușoară, iar pentru alții mai grea. Pentru mine a fost grea. Asta m-a și ambiționat să muncesc mai mult.

— Plecînd de la cele spuse, care ar fi criteriile dv. personale de selecție, de lucru cu jucătorii, în ipoteza că ați fi antrenor ?

— Capacitatea de muncă, angajarea în pregătire, dăruirea totală la antrenamente și în jocuri. Asta e partea cea mai grea și ea este baza. După ea vin lucrurile mai frumoase, dar și mai ușoare : driblingurile, fentele, chiar și golurile...

— Ați jucat la București...

— Da și am pierdut cu 1—0, în fața unei echipe bune, omogene, care a acționat ca un bloc. A fost un meci frumos, iar echipa României a meritat să cîștige.

— Ce vă interesează cel mai mult în fotbal ?

— Victoria ! Altfel nu aș fi jucat pînă la capăt semifinala aceea greu de uitat cu Italia, din Mexic, cînd mi-am fracturat brațul în timpul meciului. Altfel nu m-aș afla, acum, singur, aici, pe o căldură imposibilă, la un antrenament pe care eu mi l-am impus... Văzîndu-mă, puteți să mă credeți...

...Și Beckenbauer, „marele Beckenbauer" a pornit într-o nouă suită de sprinturi, mai scurte și mai lungi. Cred că era o temperatură în jur de 30 de grade...

Marius POPESCU

P.S. Am scris ieri acest interviu — luat acum patru ani — uitîndu-mă la termometru, cu gîndul la căldura de afară și la munca grea a fotbaliștilor noștri care se pregătesc pentru noul campionat.